

Amit a vⁱasz óri^z

Amit a viasz őriz

Csillag Tibor

Contents

Ajánlás	viii
Mottó	ix
Előszó	xi
Bevezetés	xiii
Köszönetnyilvánítás	xv
Prológus	xvii
1. fejezet – A visszatérés	1
2. fejezet – A ház	4
3. fejezet – Ami a levelekben van	7
4. fejezet – A gyertyakészítő	13
5. fejezet – Réka	19
6. fejezet – A nagymama háza	24
7. fejezet – A többi levél	30
8. fejezet – Amit Zola hoz	38
9. fejezet – Fekete Attila	45
10. fejezet – Három ember, egy ház	52
11. fejezet – Amit az illat mond	60
12. fejezet – A műhely titkai	69

{ VI } ~

13. fejezet – Az Illatkert üzen	78
14. fejezet – Szombat reggel	85
15. fejezet – Az aláírás előtt	93
16. fejezet – Gyökér és ág	101
17. fejezet – A nő, aki vár	111
18. fejezet – A mag és a föld	118
19. fejezet – Ami a vászonban volt	125
20. fejezet – Tavasz előtt	134
21. fejezet – Az almafa mellé	142
22. fejezet – A levendula virágzik	152
Befejezés	164
Epilógus	165
Utószó	166
A szerzőről	168
Csillag Tibor további művei	169

Csillag Tibor, 2026

Minden jog fenntartva. Jelen könyv, annak egészének vagy bármely részének másolása, sokszorosítása, terjesztése, továbbá bármilyen formában történő felhasználása a szerző írásos engedélye nélkül szigorúan tilos. Ez alól kivételt képeznek a recenziókban szereplő rövid idézetek.

Kiadó: Csillag Tibor – Szerzői kiadás

Hartlepool, 2026

ISBN (print): 978-615-83036-6-8

ISBN (epub): 978-615-83036-8-2

ISBN (pdf): 978-615-83036-7-5

A kiadványban szereplő történet, nevek és karakterek a szerző képzeletének termékei. A valós személyekkel, élővel vagy elhunyttal való bármilyen egyezés a véletlen műve.

Borítóterv: Csillag Tibor

Tördelés: Csillag Tibor

Ajánlás

Marcsimnak –

aki megtanított arra, hogy az illat nem kívülről jön.

Vandának –

aki minden reggel emlékeztet rá,

hogy a csodák nem a múltban laknak.

És mindenkinek, aki megőrzött valamit,

amit nem tudott kimondani –

és aki most talán megtalálja a szavakat.

Mottó

Az illat emlékezet. Amit beleadunk, azt hordozza.

– Gyula bácsi füzetéből

Előszó

Ez a könyv egy visszatérésről szól.

Nem a megszokott értelemben – nem egy helyhez való visszatérésről, nem egy szerephez, nem egy döntés megismétléséről. Hanem arról a visszatérésről, amelyet az ember nem tervez, csak egyszer csak megtörténik: amikor az élet visszavezet oda, ahol valami lezáratlanul maradt, és ahol a lezáratlanság nem hiba volt, hanem szükség – mert az embernek el kellett menni, hogy megértse, mi volt ott.

Lilla elment. Megismerte az illatok nyelvét, a hegyek türelmét, a csend súlyát. Megtanult figyelni – lassan, nem kapkodva, ahogy a dolgok maguktól jönnek, ha az ember megadja nekik a teret.

Aztán visszajött.

Nem azért, mert muszáj volt. Hanem mert a befejezetlen mondatoknak van gravitációjuk, és az ember előbb-utóbb megérzi a húzásukat.

Ez a könyv arról szól, amit talált.

Bevezetés

Vannak helyek, amelyek várnak ránk.

Nem türelmetlenül – a várakozásukban nincs sürgetés, nincs számonkérés. Csak ott vannak, csendesen, mint egy mondat, amelyet félbehagytunk, és amely tudja, hogy egyszer visszatérünk, és befejezzük. Nem azért, mert muszáj. Hanem mert a befejezetlen dolgoknak van gravitációjuk, és az ember előbb-utóbb megérzi a húzásukat.

Ez a könyv egy ilyen visszatérésről szól.

Lilla már járt a mélyben. Megismerte az illatok nyelvét, a csend súlyát, a hegyek türelmét. Megtanulta, hogy a gyógyítás nem látványos – nem robban, nem vakít, csak lassan, rétegről rétegre dolgozik, ahogy a víz formálja a követ, évszázadok alatt, észrevétlenül.

De az élet nem csak a hegyeken játszódik.

Néha visszahív oda, ahonnan elindultunk. Egy régi ajtóhoz, egy régi szerephez, egy lezáratlan ügghöz – amely első pillantásra csak munka, csak feladat, csak egy ingatlan, amelyet el kell adni. De a dolgok ritkán azok, aminek látszanak. Különösen nem azok, amelyek vártak ránk.

A pilisi hegység szélén, egy kis faluban áll egy ház.

Régi ház – tartja magát, ahogy a régi dolgok tartják magukat: nem tökéletesen, de méltósággal. A falain az idő nyoma, a műhelyében a viasz és az illat emléke. Gyula bácsi élt itt évtizedeken át, gyertyákat készített, és hordozott egy történetet, amelyről Lilla nem tudott. Nem is sejtett.

Amíg be nem lépett az ajtón.

Ez a könyv arról szól, amit az ember talál, amikor nem keres. Arról, hogy a múlt nem múlik el egészen – csak más formát ölt, és megvárja, amíg az ember elég nyitott ahhoz, hogy meghallgassa. Arról, hogy a szeretet – akár egy nagymamáé, akár egy idegen emberé,

{ XIV } ~ BEVEZETÉS

akár egy olyané, akit most ismerünk meg – nem ismer határokat az időben. Csak formát vált, ahogy a gyertya lángja is formát vált a szélben: megremeg, de nem alszik ki.

És arról is szól, hogy néha az eladatlan ház nem azért vár ránk, mert el kell adnunk.

Hanem mert meg kell találnunk benne, amit elveszítettünk.

Köszönetnyilvánítás

Marcsimnak – aki mellém állt minden szónál, és aki tudja, mit jelent az illat, mielőtt még szó lenne belőle. Ez a könyv a tiéd is.

Vandának – aki még nem tudja olvasni ezeket az oldalakat, de aki minden reggel emlékeztet rá, hogy az igaz dolgok a legegyszerűbb pillanatokban vannak. Majd egyszer elolvasod. Addig is: köszönöm, hogy vagy.

Köszönöm mindazoknak, akik olvasták az előző két könyvet, és akik Lillával tartottak eddig az úton. A visszajelzéseik, a megosztott gondolataik, a levelek és üzenetek – mindez benne van ebben a könyvben, valahogy, valamiben.

És köszönöm a csendnek. Amelyben a könyvek születnek.

Köszönöm, hogy beleolvastál!

A teljes könyv elérhető a weboldalon:

<https://www.csillag-tibor.com/konyveim>